

til, at den danske Regering viser dette Spørgsmaal stor Interesse. Man maatte imidlertid ved Overvejelserne af dette Spørgsmaal tage i Betragtning, at disse Foranstaltninger kræver Kapital, og at mange Lande kun ved Hjælp af udenlandsk Kapital er i Stand til at iværksætte saadanne Arbejder; paa dette Omraade er der i høj Grad Trang til internationalt Samarbejde, og han vilde anse det for naturligt, at den internationale Arbejdsorganisation her tog Initiativet. Der findes tilstrækkelig Kapital, som søger Anbringelse, men da de nødvendige Kapitaler imidlertid maa skaffes til rimelig Rente, vilde det være formaalstjenligt, om man kunde opnaa, at flere Lande i saadanne Tilfælde vilde paatage sig Garantien for Laanene, hvilket ikke er ukendt paa andre Omraader.

Ministeren sluttede sin Tale med en Opfordring til Styrelsesraadet om at overveje dette Spørgsmaal og søge etableret Samarbejde med Folkeforbundets økonomiske og finansielle Sektioner.

Den danske Arbejdsgiverrepræsentant, Direktør *Ørsted*, omtalte navnlig den særlige Fremgangsmaade, som Konferencen benytter ved Behandling af enkelte Spørgsmaal, dels ved at forberede Behandlingen af visse Spørgsmaal gennem særlige raadgivende (tekniske) Konferencer, hvortil kun enkelte af Medlemsstaterne bliver indbudt, dels ved at begrænse Konventionerne til bestemte Lande. Han advarede imod denne Tendens, som han vilde betegne som den separatistiske Tendens, idet han ansaa den for at være i Modstrid med Fredstraktatens Forudsætninger om den internationale Arbejdsorganisations universelle Karakter.

Konventionernes Begrænsning til enkelte Lande kan skyldes selve Emnets særlige Karakter, eller særlige Forhold, som nødvendiggør særlige Regler for visse Lande; den første Slags Konventioner er de, som omhandler Arbejdsforhold i et bestemt Erhverv, der kun forekommer i et begrænset Antal Lande, f. Eks. Konventioner ang. Søfartsspørgsmaal, medens den anden Slags Konventioner er saadanne, som kun omhandler Arbejdsforhold for Industrier i enkelte Lande, skønt samme Industri findes i andre Lande; som Eksempel herpaa nævnede han det paa Konferencen i 1930 behandlede Forslag til Konvention om Arbejdstiden i Kulminer.*) Efter hans Opfattelse var det tvivlsomt, om de sidstnævnte Konventioner overhovedet kan siges at opfylde de i Fredstraktatens Afsnit XIII. forudsatte konstitutionelle Betingelser for internationale Konventioner, medens de førstnævnte derimod synes at gøre dette.

Men selv om det maa erkendes, at der ofte vil forekomme Spørgsmaal om Arbejdsforhold vedrørende Industrier, der ikke findes i alle Lande, og at flere Lande derfor ikke er direkte interesserede i Konventioner om saadanne Forhold, maa det tages i Betragtning, at de ikke direkte interesserede Lande vil have en betydelig indirekte Interesse i saadanne Konventioner, idet Konventionerne i de fleste Tilfælde vil faa økonomiske Virkninger, der vil vise sig i de Lande, der vel ikke selv har en saadan Industri, men som er Forbruger af de paagældende Varer.

Idet han henviste til, at Fredstraktatens Afsnit XIII. har forudsat, at ikke alle Arbejdsforhold egner sig til international Regulering gennem detaillerede Bestemmelser i en Konvention og giver Anvisning paa, at Konferencen i saadanne Tilfælde indskrænker sig til at vedtage Henstillinger, vilde han opfordre Konferencen til at vise den yderste Varsomhed med at behandle visse Spørgsmaal paa en fra den foreskrevne almindelige Fremgangsmaade afvigende Maade; han fremhævede endvidere, at det vilde være ganske urimeligt, om enkelte Lande gennem Ratifikation af saadanne geografisk begrænsede Konventioner skulde paatage sig de økonomiske Byrder ved de i en Konvention om-

*) Dette Forslags Behandling var blevet forberedt af en Konference, paa hvilken kun de 9 vigtigste kulproducerende Lande i Europa var repræsenteret.